

ХРАПЛІВА Леся (від 1974 — Храплива-Щур; 27. 05. 1927, Львів) — письменниця, педагог, громадська діячка. Дочка [Є. Храпливого](#). Членкиня НСПУ (1996), Об'єднання українських письменників «Слово». Медаль св. Володимира Великого Світового конгресу українців (2003). Від 1941 навчалася у 1-й українській гімназії у Львові. 1942 вступила в організацію «Пласт». 1944 разом із батьками емігрувала в Німеччину, мешкала в м. Ерланген, де студіювала медицину та біологію (1945—49). Від 1949 — у США. Закінчила Колумбійський університет (Нью-Йорк, 1953). Близько 15-ти р. працювала в лабораторіях. 1954—56 слухала лекції з україністики при НТШ, а згодом і сама читала їх з української літератури. У Нью-Йорку продовжила роботу в «Пласті»: стала Крайовою коменданткою пластунів (1958—60), організовувала вишколи, табори для новаків і виховників, була автором ігрових комплексів. Окрім того, вела сторінку «Пластова Ватра» у газеті «Свобода» (1954—56), видавала пластовий бюлетень «Іскра Сокільської Ватри» (1950—54), редагувала журнал для малят «Готуйсь» (1953—70). Від 1974 — у Канаді, жила й працювала в м. Лондон, від 2012 — у м. Торонто (обидва — провінція Онтаріо). 1974—82 — директор суботньої школи українознавства в Лондоні. 1990—96 — секретар, 1996—99 — голова Управи Об'єд-

нання працівників літератури для дітей і молоді імені Л. Глібова (Торонто). Водночас брала участь у діяльності Світової координаційної виховно-освітньої ради при Світовому конгресі українців, а також у Патріархальному русі УГКЦ: пресова референтка на Канаду (1982—84) і Українського світового патріархального об'єднання (1984—2010). Дебютувала 1938 віршем у часописі «Хліборобська молодь». Більшість книг Х. написано для дітей, кілька для молоді, перша з них — «Іскри» (1955). Серед найвідоміших збірок казок й оповідань — «Писанка українським дітям» (1965), два томи «Вітер з України» (1965; 1985) і «Чародійне авто» (1967; 1994) про мандрівку-фантазію двох новаків історією України. Їх художньо оформив *П. Андрусів*, з яким письменниця активно співпрацювала. Частина книг проілюстрована витинанками, створеними Х. Серед тем, до яких звертається авторка, — національні традиції, життя в еміграції, видатні діячі української історії та культури. Тематика її віршів і оповідань часто була відгуком на важливі історичні й культурні події, пов'язані з Україною. Авторка нарисів із життя воїнів УПА «У темряві» (Чикаго, 1956); повістей «Отаман Воля» (Мюнхен, 1959), «Козак Невмирака» (Торонто, 1987); збірки віршів для дорослих «Далеким і близьким» (Чикаго, 1972); книжечок «Українські народні звичаї в сучасному побуті» (1982; 1990; 1993; 2017) і «Говорить четверте покоління. Голод 1933 моїми очима» (1997); віршованої біографії «Митрополит Андрей Шептицький» (1986; 1990); сценічних картин для дитячого театру «Антипові пригоди» (1965), «Ярмарок Мишки-Гризикнижки» (1966); декламатора для дітей «На весь Божий рік» (1964). Частину книг перевидано в Україні; вона також оприлюднила 4 аудіо- і відеоказки (2019). Була редактором «Хрестоматії Тисячоліття Хрещення Руси-України» (Філадельфія; Торонто, 1987).

Рекомендована література

1. Луців В. Співець перелетних пташат... (На маргінесі життя і творчості Лесі Храпливої) // Життя і школа. 1963. Ч. 3—4;
2. Кирпа Г. Її знають і читають у рідному краю // Наше життя. 2007. № 5.

П. В. Одарченко

Бібліографічний опис:

Храплива Леся / П. В. Одарченко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2025. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-891213>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).